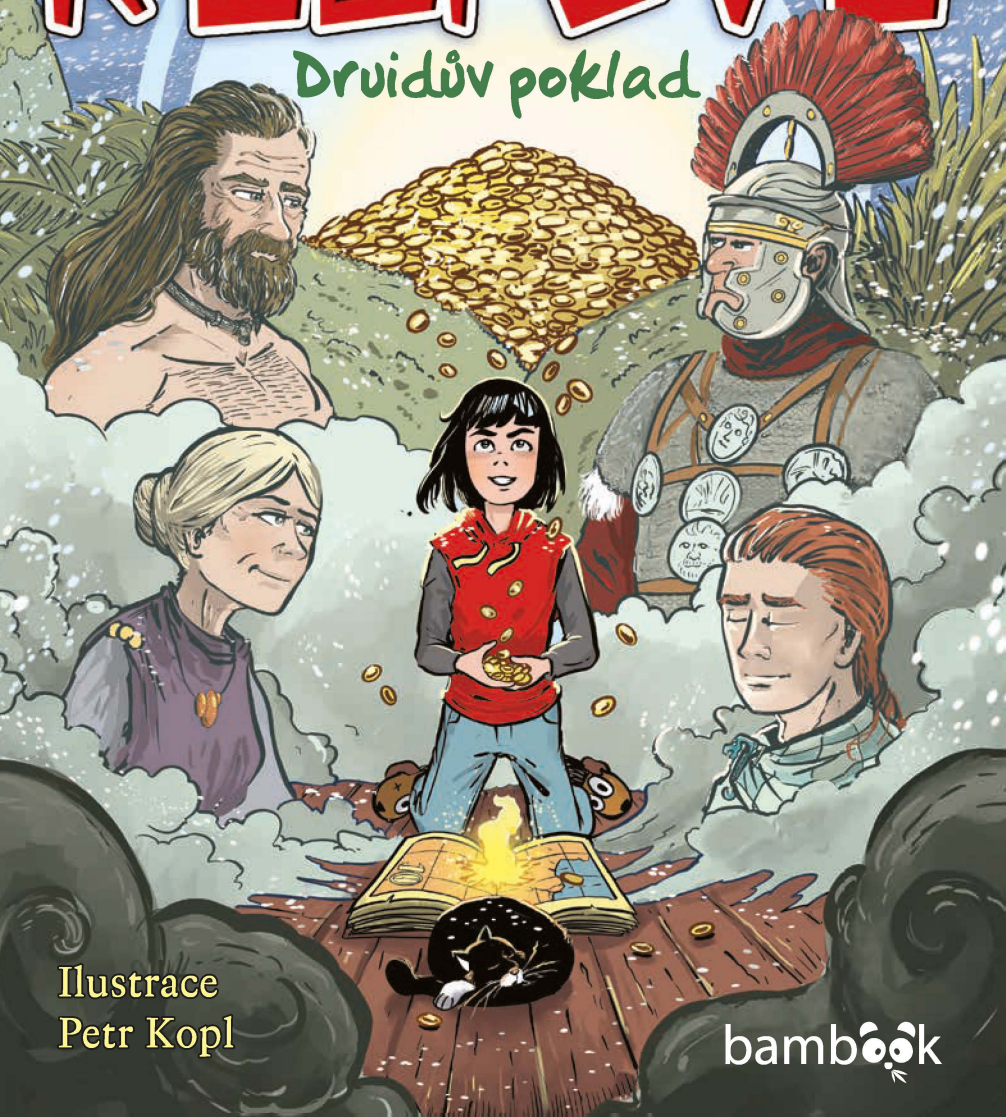

KOUZELNÝ ATLAS PUTOVÁNÍ ČASEM

Veronika Válková

KELTOVÉ

Druidův poklad

Ilustrace
Petr Kopl

bamb**o**ok

KOUZELNÝ ATLAS PUTOVÁNÍ ČASEM

Veronika Válková

KELTOVÉ

Druidův poklad

bamb**ook**

JE MI DVANÁCT, CHODÍM DO ŠESTÉ TŘÍDY A JAKO KAŽDÉ DÍTĚ SE POŘÁD ROZČILUJU S RODIČI. OPRAVDU BY MĚ ZAJÍMALO, PROČ DOSPĚLÁCI MYSLÍ JEN NA SEBE A JSOU PŘESVĚDČENÍ, ŽE PRO JEJICH DÍTĚ JE DOBRÉ ZROVNA TO, CO ONI SI MYSLÍ, ŽE JE DOBRÉ. NĚKDY SI PŘIPADÁM JAKO ŠACHOVÁ FIGURKA. ŠOUPNOU MĚ TAM, KDE MĚ CHTĚJÍ MÍT, A JEŠTĚ ČEKAJÍ, ŽE Z TOHO BUDU NADŠENÁ. NEMŮŽU SE DOČKAT, AŽ VYROSTU A PŘESTANOU SI SE MNOU DĚLAT, CO CHTĚJÍ.

TAK TŘEBA: JSEM JEDINÁČEK. NIKDY MĚ NEBAVILO BÝT JEDINÁČKEM. A KDYŽ JSEM SE NAŠE POKOUŠELA PŘEMLUVIT, ABY MI POŘÍDLI SOUROZENCE, SNAŽILI SE MI NAMLUVIT, ŽE TAKHLE JE TO PRO MĚ LEPŠÍ. KDYBY NÁS BYLO VÍC, NEMOHLA BYCH PRŮ CHODIT NA FRANCOUZŠTINU A GYMNASTIKU A NA PIÁNO A NEMOHLI BYCHOM NA DOVOLENOU DO ŘECKA, PROTOŽE BYCHOM NA TO NEMĚLI PENÍZE. A V DĚTSKÉM POKOJÍČKU BYCHOM SI SKÁKALI PO HLAVĚ. VŮBEC JE NENAPADLO, ŽE BYCH KLIDNĚ OŽELELA FRANCOUZŠTINU NEBO GYMNASTIKU NEBO PIÁNO. KDYBYCH MĚLA SÉGRU, MOHLY BYCHOM CHODIT TŘEBA JEN NA GYMNASTIKU, ALE SPOLU. NEBO ŽE BYCH BYLA RADŠI CELÉ LÉTO SE SÉGROU NA CHALUPĚ U BABI JIZERSKÉ A LÍTALA PO LESE, NEŽ SE S NIMI SAMA ŠKVAŘILA NA PLÁŽI V ŘECKU. A ŽE BYCH SI SE SÉGROU S RADOSTÍ SKÁKALA PO HLAVĚ, V POKOJÍČKU I JINDE. PRAVDA JE, ŽE PRO NĚ JE POHODLNĚJŠÍ MÍT JEN JEDNO DÍTĚ. SLYŠELA JSEM, JAK SE O TOM MAMINKA BAVÍ S TĚTOU MIRKOU, KTERÁ MÁ DVA KLUKY, MOJE BRATRANCE. A TĚTA JÍ ŘÍKALA, AŽ SI UVĚDOMÍ, ŽE SICE TEĎ ONI MAJÍ NA STAROSTI JEN JEDNO DÍTĚ, ALE ŽE TO DÍTĚ, TEDY MĚ, TAKY ODSOUDILI K TOMU, ŽE ONO BUDE MÍT JEDNOU NA KRKU DVA NEMOHOUCÍ STAŘÍKY. MAMINKA PAK S TĚTOU NĚJAKOU DOBU NEMLUVILA. ALE MNĚ PŘIPADÁ, ŽE TĚTA MÁ PRAVDU. JAK JÁ MÁM JEDNOU ZVLÁDNOUT SAMA SE POSTARAT O NĚ OBA, KDYŽ PRO NĚ DVA JE TEĎ NÁROČNĚ STARAT SE O MĚ JEDNU? NENÍ TO FÉR.

A DRUHÁ VĚC: NAŠI NÁS PŘESTĚHOVALI. DONEDÁVNA JSME BYDLELI V PANELÁKU V PRAZE NA JIŽNÍM MĚSTĚ. PODLE MĚ NÁM TAM NIC NECHYBĚLO. ALE NAŠÍ PŘÍŠLI S TÍM, ŽE BYT JE MALÝ, ŽE JE V PRAZE HROZNÉ ŽIVOTNÍ PROSTŘEDÍ A VŮBEC, A KOUPILI DŮM SE ZAHRADOU KOUSEK OD PRAHY.

MAMINCE JE TO JEDNO, ONA PRACUJE JAKO PŘEKLADATELKA, TAKŽE VĚTŠINU PRÁCE VYŘIZUJE PŘES MAILY, TATÍNKOVÍ TAKY, PROTOŽE TO MÁ DO PRÁCE AUTEM SKORO STEJNĚ RYCHLE, JAKO KDYŽ DŘÍV JEZDIL METREM A TRAMVAJÍ. ALE ODSKÁKALA JSEM TO JÁ, PROTOŽE ODSUD NEMŮŽU DOJÍŽDĚT DO STARÉ ŠKOLY. TAKŽE JSEM PŘÍŠLA O VŠECHNY KAMARÁDY A KAMARÁDKY, SE KTERÝMI JSEM PĚT LET CHODILA DO TŘÍDY. O TEREZKU, MOU NEJLEPŠÍ KAMARÁDKU, SE KTEROU JSME VŽDYCKY SEDĚLY V JEDNÉ LAVICI, O MIKULÁŠKA, KTERÉMU JSEM DÁVALA OPISOVAT ÚKOLY Z MATIKY, KATKU, DÁŠU... ALE HLAVNĚ ŽE JSEM NA ČISTÉM VZDUCHU, ŽE DALŠÍ DOSPĚLÁCKÉ SOBECTVÍ. PŘESTOŽE JE TEN DŮM OPRAVDU VELIKÝ A JE POROSTLÝ ZELENÍ, O KTERÝCH SI DOSPĚLÁCI MYSLÍ, ŽE JE TO BŘEČTAN NEBO PSÍ VÍNO, ALE ZELENÍ SE JEN TAK TVÁŘÍ, A KDYŽ JE NIKDO NEVIDÍ, POBÍHAJÍ PO OMÍTCE A ŠUSTÍ. A MŮJ POKOJÍČEK JE STEJNĚ VELKÝ JAKO NÁŠ STARÝ OBÝVÁK.

JE ALE JEDNA VĚC, KVŮLI KTERÉ JSEM OCHOTNÁ NAŠIM TO PŘESTĚHOVÁNÍ ODPUSTIT A KTERÁ BY SE NIKDY NESTALA, KDYBYCHOM ZŮSTALI VE STARÉM BYTĚ.

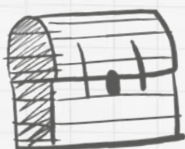
VLASTNĚ DVĚ VĚCI.

S DOMEM JSME KOUPIILI KOČKU BARČU. JE ČERNÁ S BÍLÝM BRÍŠKEM, NÁPRSENKOU A TLAPKAMI A CHOVÁ SE JAKO PRAVÁ DÁMA. DĚLÁ SI, CO CHCE, ALE DĚLÁ TO, JAK TATÍNEK ŘÍKA, S NOBLESOU. KOČKY JSOU VŠECHNY TAJEMNÉ A BARČA DVOJNÁSOB, A TO JE SUPER. KONEČNĚ

MÁM JINÉ ZVÍŘE NEŽ ŽELVU PÍŤU, PROTOŽE V PANELÁKU MI NAŠI NIC CHLUPATÉHO DOVOLIT NECHTĚLI. TO JE TA PRVNÍ PRIMA VĚC.

TA DRUHÁ JE, ŽE JSEM NA PŮDĚ VE STARÉ TRUHLE NAŠLA KOUZELNÝ ATLAS. NA PRVNÍ POHLED VYPADÁ JAKO STARÝ ŠKOLNÍ DĚJEPISNÝ ATLAS, ALE HODNĚ STARÝ, PROTOŽE JE VÁZANÝ V KŮŽI A TA KŮŽE JE UŽ DOST OHMATANÁ. NA PRVNÍ STRANĚ JE NAPSÁNO:

Atlant
Historický
od
.....
..
.....
Sestavený

OD KOHO SESTAVENÝ, TO NEJDE PŘEČÍST, PROTOŽE JE TAM KAŇKA. NA DALŠÍCH STRÁNKÁCH JSOU MAPY. VĚTŠINOU JSOU TO MAPY EVROPY, ALE NAŠLA JSEM TAM I MAPY JINÝCH SVĚTADÍLŮ. NEJSOU BAREVNÉ JAKO V NORMÁLNÍCH ATLASECH, ALE ZAŽLOUTLÉ A NAKRESLENÉ VYBLEDLÝM HNĚDÝM INKOUSTEM. TAM, KDE JE LES, JE MÍSTO ZELENÉ BARVY SPOUSTA MALÝCH STROMEČKŮ. MĚSTA NEJSOU VYZNAČENÁ KOLEČKEM, ALE OPRAVDU JE TAM NAMALOVANÉ MALÉ MĚSTEČKO, VĚTŠINOU S HRADBAMI A S BRÁNOU, NEBO JENOM HRAD NEBO VESNÍČKA. TAM, KDE MAJÍ BÝT HORY, JSOU NAKRESLENÉ RŮZNĚ VELKÉ KOPEČKY A V MOŘÍCH PLAVOU VELRYBY A RŮZNÉ NESTVŮRY A PLUJÍ PO NICH KORÁBY S PLACHTAMI. NĚKDE JE PRÁZDNÁ PLOCHA A NA NÍ JE NAPSÁNO HIC SUNT LEONES. ZJISTILA JSEM, ŽE TO ZNAMENÁ ZDE JSOU LVI A PSALO SE TO DO MAP NA MÍSTA, KTERÁ JEŠTĚ NEBYLA PROZKOUMANÁ A NIKDO NEVĚDĚL, CO TAM JE. TAKOVÁ UŽ DNESKA ASI NEJSOU, A TO JE ŠKODA.

KDYŽ SÁHNU NA MAPU, PŘENESE MĚ ATLAS DO MINULOSTI.

OPRAVDU.

UŽ SE MI TO STALO NĚKOLIKRÁT.

A MÁM DŮKAZY, PROTOŽE KDYŽ V MINULOSTI NĚCO DOSTANU, VRÁTÍ SE TO SE MNOU K NÁM NA PŮDU. TYHLE SUVENÝRY SI SCHOVÁVÁM DO KRABICE POD POSTELÍ A UŽ TAM MÁM NÁHRDELNÍK OD KARLA IV. A VYŘEZÁVANÝ DRAHOKAM A SANDÁLY Z POMPEJÍ A DALŠÍ VĚCI.

SNAŽILA JSEM SE VYZKOUMAT, JAK ATLAS FUNGUJE. NA NĚCO UŽ JSEM PŘIŠLA. ČÍM DĚLE NECHÁM RUKU NA MAPĚ, TÍM DĚLE JSEM V MINULOSTI. DO MINULOSTI SE DOSTANU VŽDYCKY OBLEČENÁ TAK JAKO LIDÉ, KTERÍ TAM ŽIJÍ, ALE JAKMILE SE VRÁTÍM NA PŮDU, MÁM NA SOBĚ ZASE SVOJE ŠATY. A V MINULOSTI TAKÉ VŽDYCKY UMÍM MLUVIT JAZYKEM, KTERÝ SE TAM POUŽÍVÁ.

ZATÍM JSEM NEPŘIŠLA NA TO, JAK SI VYBRAT, KAM DO MINULOSTI SE DOSTAT. MYSLELA JSEM, ŽE JE V TOM NĚJAKÁ LOGIKA, ALE ATLAS NEJSPIŠ FUNGUJE PODLE NĚČEHO ÚPLNĚ JINÉHO. NĚKDY - ALE OPRAVDU JEN NĚKDY - TO VYPADÁ, ŽE PLNÍ PŘÁNÍ. TŘEBA KDYŽ JSEM SE CHTĚLA ZNOVU POTKAT S NĚKÝM V MINULOSTI, KDO MĚ MÁ OPRAVDU RÁD, TAK MI TO DOPŘÁL. A KDYŽ JSEM SE O NĚKoho V MINULOSTI ÚPLNĚ STRAŠNĚ ŠÍLENĚ MOC BÁLA, TAK MĚ TAKY POSLAL PŘESNĚ NA TO MÍSTO A DO TOHO OKAMŽIKU. ALE JINAK ZATÍM FAKT NEVÍM.

JO A BARČA. TEĎ UŽ STOPROCENTNĚ VÍM, ŽE SE MNOU DO TÉ MINULOSTI CESTUJE JAKO ČLOVĚK. A VODÍ MĚ ZPÁTKY DOMŮ. ČÍM DÁL VÍC CHCI ZJISTIT, KDO TA KOČKA VE SKUTEČNOSTI JE - A JAKÉ SE MNOU VLASTNĚ MÁ ÚMYSLY. PROTOŽE ONA BEZPOCHYBY NĚJAKÉ MÁ...

Kapitola 1

Sněžilo.

Za oknem se snášely nadýchané vločky. Na to, že bylo po Mikuláši, to bylo poněkud smutné, tedy alespoň Báře to tak připadalo, protože zima podle ní začínala prvním prosincem a teď už bylo jedenáctého a sníh nikde. No dobře, jednou už něco bílého spadlo, ale nevydrželo to. Na druhou stranu tatínek tvrdil, že z *astronomického* hlediska, tedy podle toho, co říkají v planetáriu, zima začíná až dvacátého prvního prosince, takže pokud jsou Vánoce na sněhu, je vše v pořádku.

„Takže když v obchodě řekneme, že chceme deset deka, co vlastně chceme?“ odvážila se paní učitelka Sobotková zjistit, jak moc děti pochopily její výklad o gramech, dekagramech a kilogramech.

„No, ale to je špatně!“ vyjekla Andrejka.

„Co je špatně?“ zeptala se paní učitelka a zatvářila se, jako kdyby spolkla mouchu, protože velmi nerada slyšela, že se mýlí.

„Má to být deset dek,“ vysvětlila Andrejka.

„Ne, deset deka je správně,“ zamračila se paní učitelka Sobotková, mírně popuzená, že si Andrejka dovoluje zpochybňovat její výklad. Jenže Andrejka se nedala.

„Ale to se přece musí skloňovat!“ trvala na svém. „Jedna deka, dvě deky, tři deky, deset dek.“

Paní učitelka Sobotková chvíli mlčela a překvapeně mrkala.

„Brejchová, co si vlastně myslíš, že znamená deka?“ zeptala se pak a brýle se jí přitom zlověstně zablýskaly.

„No... peřina nebo příkrývka nebo larisa nebo tak,“ vychrlila Andrejka a paní učitelka Sobotková velmi nespokojeně našpulila ústa. Bára ji neměla ráda. Byla jediná, kdo jim říkal příjmením, chovala se k nim dost prezíravě a vypadalo to, že dělí lidstvo jen na dvě skupiny. Ty, kteří fyziku milují a jde jim, tedy ty, které lze považovat za lidské bytosti, a na zbytek, čili něco jako obtížný hmyz. Báře fyzika šla, paní učitelka Sobotková ji tedy řadila do první skupiny,

protože se domnívala, že ten, kdo má z fyziky jedničky, tento předmět zákonitě miluje. V čemž se neskonale mylila.

„Brejchová, to si ze mě děláš legraci nebo co? Já teda nevím, co je horší, jestli jsi tak drzá, nebo tak hloupá, že si vážně myslíš, že jedno deka je příkrývka,“ zavrtěla paní učitelka Sobotková pohoršeně hlavou.

„Jedno deka je zkratka pro jeden dekagram, tedy deset gramů,“ zatrásal se dychtivě v lavici Jaroušek jako hrouda nedočkavého sulcu a komíhal přitom buclatou ručkou nad hlavou. „A jedno kilo je zkratka jednoho kilogramu, což je tisíc gramů. A je to z řečtiny, kde deka znamená deset a kilo tisíc.“

„Skoro správně,“ kývla blahosklonně hlavou paní učitelka Sobotková a odvrátila svou pozornost od zmatené Andrejky. „Až na to, že tisíc se řecky řekne *chilioi*.“

„A proč to teda není *chilijogram*?“ zeptala se Týna. Anče dneska chyběla, a tak si Týna sedla dozadu k Báře.

„Králová, to je co za nesmyslný dotaz?“ blýskla po Týně brejličkami paní učitelka. „Jaké jojo?“

Bára už toho měla dost a zvedla ruku.

„No, Holečková?“

„Prosím, paní učitelko,“ zašvitořila Bára přezdvorilým tónem fyzikální premiantky. „Týna se chtěla zeptat, proč se neříká *chiliogram*, když *chilioi* znamená tisíc, ale kilogram. Jestli tam nedošlo k nějakému jazykovému vývoji.“

„No, to!“ kývala Týna horlivě hlavou.

„Ach tak,“ řekla odměřeně paní učitelka. „Tak to je otázka do českého jazyka, tím se nebudeme zdržovat. Jítku!!!“ zahřměla.

Jílek se totiž právě nepozorovaně – tedy podle něj nepozorovaně – za zadními lavicemi připlížil k oknu, dokonce se mu ho podařilo pootevřít, a teď z parapetu shrábl hrst sněhu.

„Já jsem tu našel skupenství pevné!“ oznámil radostně Jílek. Paní učitelka ani nestačila ocenit, tedy pokud to vůbec měla v úmyslu, že si Jílek zapamatoval tak složité sousloví jako skupenství pevné a že ho dokonce i správně použil, protože Jílek se právě rozhodl pro názorný experiment přeměny skupenství pevného ve skupenství kapalné tím, že uplácanou sněhovou kouli strčil za krk Simoně, která zaječela vysokým, táhlým a průrazným tónem, za nějž by se nemusela stydět ani poplašná siréna, a začala předvádět cosi jako tanec šíleného dervise, při kterém

se prohýbala do oblouku, aby ji sníh nestudil na zádech, a zároveň se snažila vytáhnout tričko z kalhot, aby kouli vytřepala na podlahu.

„Jílku! Doležalová!“ křičela paní učitelka. Andrejka vyskočila a jala se Simonce pomáhat zbavit se sněhu za trikem. „Brejchová!“

Vtom zazvonilo.

Paní učitelka popadla svoje věci a popuzeně odpochoďovala ze třídy, aniž by dbala, jestli Simonka následkem sněhu za trikem umrzne nebo jestli zářivky následkem jejího jakotu popraskají.

Nestalo se ani jediné. Simonce se za Andrejčiny asistence podařilo sněhu zbavit, lapit Jílka a nacpat mu *inkriminovanou* kouli do pusy. To už na parapetech nebylo vůbec žádné skupenství pevné, protože si ho třída rozebrala a systematicky rozvrstvila po lavicích, podlaze a spolužácích, kde se skupenství pevné ochotně měnilo v louže skupenství kapalného.

„Děti,“ povzdychla si Týna.

„Jojo,“ souhlasila Bára. „Jako malý.“

Pak Šmíd nasypal hrst skupenství pevného Jarouškovi do sešitu. To Báru namíchlo. Jaroušek je sice otravný šprt, ale to ještě neznamená, že mu bude Šmíd ničit sešit. Zatímco Jaroušek pištivě bědoval a snažil se sešit osušit papírovým kapesníčkem, dokráčela Bára k Šmídovi.

„Hele, tobě nestačilo, jak jsem ti nabančila při těláku, co?“ založila si ruce v bok. „Ty chceš ještě ve třídě, vid’?“

„Vodprejskni, Holečková!“ utrl se na ni Šmíd, ale bylo vidět, že mu tato *konfrontace* není příjemná.

„Až po tobě, Šmejde,“ řekla Bára.

„Jé, hele, Šmíd Šmejd, Šmíd Šmejd,“ opakoval radostně Jílek, kterému variace Šmídova jména přišly náramně legrační. Tím umožnil Šmídovi, aby si zachoval tvář, protože skočit po Jílkovi se nemohlo vykládat jako ústup před holkou. Jílek byl ovšem chlapec mrštný jako užovka, hbitě se propletl mezi lavicemi, vyrazil na chodbu a přidržel Šmídovi dveře, aby za ním nemohl.

„Jak u blbejch na dvorečku,“ vzdychla Týna, když se Bára vrátila do lavice.

Šmíd zanechal lomcování dveřmi, vzal křidu a na tabuli nakreslil velké srdce propíchnuté šípem a do něj napsal B + J. Jakože Bára brání Jarouška, protože ho miluje. Týna se potutelně ušklíbla, volným krokem došla k tabuli, jako že ji jde smazat před další hodinou,

otevřela křídla tak, aby srdce nebylo vidět, a chvíli tam něco kutila. Pak se beze slova vrátila do lavice.

„Uvidíme při příroděáku,“ řekla potutelně.

Pan učitel Sedlář je nejdřív s láskou seřval, že jsou čuňata, a donutil je utřít lavice i podlahu. Teprve pak jim začal vysvětlovat, co jsou to plavuně a přesličky a že je žrali už dinosauři.

„Dinosaurius znamená strašný ještěř,“ hlásil se Jaroušek. „A brontosaurus hromový ještěř!“

„A tyranosaurus týrací ještěř!“ přispěl se svou troškou do mlýna Jílek.

„To ne,“ zarazil ho pan učitel Sedlář. „Odborné názvosloví dinosaurů je z řečtiny. A slovo týrat je české, to tam nemá co dělat.“

„Tak co to znamená?“ zaujalo Báru.

„Něco jako vládce ještěřů,“ vysvětlil pan učitel. „Tyrannos je řecky vládce. S tím týráním to vůbec nesouvisí, to je jen náhoda, že to podobně zní. Ale vrátíme se k přesličkám.“

Pan učitel zavřel tabuli, protože zevnitř už ji měl popsanou a pokreslenou, čímž se celé třídě zjevilo ono srdce, které na ni o přestávce nakreslil Šmíd. A všichni si mohli přečíst, jak ho doplnila Týna. Teď tam nestálo B + J, ale Brandejsová + Jirka.

Jirka Šmíd zrudl jak vařený rak. Brandejsová byla totiž paní učitelka na matematiku.

„Jsi mrtvá,“ upozornila tiše Bára Týnu.

„Jsou věci, pro které se vyplatí umřít,“ kývla spokojeně Týna. Mluvila nahlas, protože jinak by to v ohlušujícím řehotu nebylo vůbec slyšet.

„Jste bídná, nevychovaná sebranka,“ konstatoval pan učitel Sedlář, aniž by ho to v nejmenším rozhodilo, a srdce smazal. „Klidně se smějte. Ale příští hodinu z toho bude písemka. Co nestihneme teď, máte jako samostudium.“

Mávnutím kouzelného proutku se ve třídě rozhostilo hrobové ticho rušené jen šustěním propisek v sešitech.

Málo platné, uvažovala Bára, když si zelenou gelovkou obtahovala nadpis plavuně, asi budu muset začít přemlouvat naše, aby mi podali přihlášku na gympl. Jak se na něj dělají přijímačky v sedmičce. Týna je sice fajn, Anče je fajn, učitelé až na Sobotkovou jsou fajn, ale naučíme se toho strašně málo, takže jestli chci založit ten

obor historická genetika nebo něco takového, asi mi to nebude stačit. Aspoň že můžu chodit k paní učitelce třídní na tu latinu. Jenže až od zítra, protože jsem minulý týden promarodila...

Odpoledne měla Bára volno. Z gymnastiky ji maminka omluvila, protože je po nemoci a paní doktorka ji sice už v úterý pustila do školy, ale doporučila, aby ještě nechodila na tělocvik. Z nauky ji taky omluvila, protože na nauku by sice mohla, ale maminka měla schůzku v nakladatelství a nemohla by Báru vyzvednout hned po nauce, musela by zůstat sedět někde v ZUŠce a čekat, a to mamince přišlo takové nešikovné.

Být celý den doma nemocná je jedna věc, ale mít volný půlden, který má člověk jinak zaplněný kroužky, je věc druhá. Bára u dveří skopla boty, okamžitě je ale vzorně postavila na hadr na podlahu, protože vytírání bylo až do zítřka její záležitostí. Pořád si ještě odpýkávala trest za to, že jednou zatáhla gymnastiku, aby mohla hledat v jejich starém bytě paní Karasovou. Doufala, že by se od ní mohla dozvědět něco o tajemství kouzelného atlasu. Jenže v jejich bytě bydlela úplně jiná rodina, která o paní Karasové nic netušila, takže Bára nic nezjistila, jen měla u rodičů průšvih.

Pohládila hlavičku na kraji zábradlí, aby si zajistila bezpečný výstup do patra, hodila školní tašku do kouta v pokojíčku a zamyslela se, co s volným časem.

Kdyby byla opravdu vzorňačka, popadla by učebnice všech předmětů, které zítra bude mít, a začala by dohánět, co za týden nemoci zameškala. Ale Báře se nechtělo být vzorňačka. Koneckonců, pěkně dlouho už taky nebyla na půdě. Jak byla nemocná, moc se jí do minulosti cestovat nechtělo. Takže... takže je rozhodnuto. Rychle si na lísteček načmárala:

*čtvrtek 11. prosince
na zítřek zopakovat matiku, češtinu, němčinu*

Převlékla se do domácího oblečení, popadla lísteček a propisku a vyběhla na půdu.

„Barčíči?“ zeptala se.

Odkudsi z temného kouta se vynořila drobná kočička s jiskrným kožíškem a se zdvořilým ňrrrau se jí otřela o nohy.

Bára vytáhla z truhly atlas a nazdařbůh ho otevřela. Sice měla poslední dobou neodbytný pocit, že s logikou u atlasu moc nepořídí, ale její systematické já se vzpíralo tomu, že by se přestaly o cestách do minulosti vést záznamy. Bára si tedy poznamenala, že sáhne na mapu na straně šedesát čtyři.

„Kam se to dostaneme?“ zeptala se Barči, která se o ni pořád otírala, ale nezdálo se, že by Báře chtěla odpovédět.

„Já bych brala... víš, někam, kde bych se dozvěděla něco víc o tom, jak atlas funguje a tak,“ přiznala se Bára.

„Nr? Narňaur?“ řekla Barča. Mohlo to znamenat *proč to proboha potřebuješ vědět* nebo *tak jo, jdeme na to*. Bára se rozhodla, že bé je správně, a sáhla na mapu.

Kapitola 2

Kdyby na to měla kdy, ocenila by Bára, jak nádherný je podzim. Zlatorudé listí zářící v slunci, které má stále ještě sílu zem pod sebou příjemně zahřát, temně modré nebe, na kterém se povaluje pár chumáčků jen proto, aby jejich úběl zdůraznil překrásnou sytou barvu oblohy... A do toho dupot snad tisíců párů nohou, až země duní, řinčení kovu, vrzání kol vozů a ržání koní. Paprsky, pod jejichž doteky se listí stromů měnilo v plátky zlata, se oslnivě odrážely od bezpočtu přileb, krunýřů a štítů. Jako by se údolím řeky, na kterou shlížela z malé skalky na kraji lesa, vinul obrovský had pokrytý kovovými šupinami. Možná spíš drak. Nad hlavami mužů se kývaly dlouhé tyče ozdobené různými, no, Bára by řekla kovovými frisbíčky, ale asi to nebyla frisbička. Ozdobné talíře? Některé byly hranaté, takže ozdobné tácky? Úplně na vršku takové tyče byly ještě další dekorace, třeba ruka obkroužená věncem. A na tyči docela vepředu, kterou nesl muž se lví kožešinou oblečenou přes zbroj tak, že to vypadalo, jako by měl hlavu v tlamě majestátní šelmy, na téhle tyči seděl kovový orel.

Římané, došlo Báře. Protože z komiksu o Asterixovi a Obelixovi moc dobře věděla, že římské legie nosí na klacku orly. A taky jak vypadá římský legionář. Než dostane od Obelixe, případně od Asterixe, který bleskurychle vyzunkne kouzelný nápoj, takovou pecku čenichovku, že po něm na zemi zůstanou jen sandály, zatímco on frčí někam do stratosféry.

Paráda, zaradovala se. Jsem někde v římské říši, a tam si Římané dělali pořádek. Tedy alespoň jí to tvrdil Gaius Lollius, když při jedné ze svých prvních cest do minulosti otročila v Pompejích. Pokud půjdu za legií, dostanu se rychle do nějaké civilizace.

Radost ji přešla v témže okamžiku, kdy ji zezadu sevřela čísi železná paže tak, že vůbec nemohla pohnout rukama, a druhá jí pevně zakryla ústa. Pokusila se do ruky zahryznout, jenže ten zákeřník jí dlaní tlačil bradu zespoda k nosu, takže nemohla otevřít pusu. Bezpochyby

to udělal schválně, prostě expert na zacpávání úst. Pokusila se tedy alespoň notně zmítat a kopat kolem sebe, ale muž, který ji ulovil, se jen pochechtával a bez jakéhokoliv vzrušení ji odnášel k řinčícímu a dusajícímu drakovi římské legie. Cestou se k nim přidali další čtyři legionáři, kteří vlekli vzpouzejícího se muže v kostkované haleně a s knírem hodným Hercula Poirota.

„Vidím blablabla bla blabla malou holku,“ rozřehtal se jeden, když Báru spatřil. „Je to s nimi bla blabla.“

„Nebo blabla bla bla,“ odušil muž, který Báru spíš nesl, než vedl. „Bla blablabla, bla bla?“

„Máš pravdu,“ usoudil muž. „Blabla.“

No tohle?! zamžikala Bára. Já jim *nerozumím*? Co to jako má být? Rozumím jen některým slovům? Jako... jako kdyby pro mne latina byla cizí jazyk. Vždyť já rozumím jen tomu, co jsem se zatím naučila! Ježkovy voči, atlas přestal fungovat?!

Úplně ji polilo horko. Až se z toho přestala rvát s legionářem. Stejně ji nějaké spony nebo ozdoby nebo co na jeho zbroji dloubaly do lopatky, když sebou moc mlela.

Nechala se odevzdaně donést až k vysoce postavenému důstojníkovi. To se poznalo podle toho, že měl na přilbě pyšný rudý chochol, výrazně luxusnější zbroj než řadoví legionáři a z ramen mu splýval purpurový plášť.

„Zdravím tě, Gaie Herennie,“ oslovil důstojníka Bářin únosce. „V lese bla blabla bla dva blablabla.“

Knírač se vši silou pokoušel legionářům vykroutit. Byl urostlý, takže s ním měli co dělat.

„Blablabla bla, bla jenom dva?“

„Jsem, Gaie Herennie,“ ujistil legionář nadřízeného. „Ostatní blablabla bla bla celý les blabla oba břehy řeky.“

„Dobře,“ kývl spokojeně Gaius Herennius. „Blabla je, aby ne blabla.“

„Blablabla, Gaie Herennie,“ kývl legionář.

Gaius Herennius přivolal několik legionářů, aby pomohli spoutat vzpouzejícího se knírače. Nakonec se jich s ním muselo porvat šest, z nichž jeden to odnesl mocným kopancem do rozkroku a druhý monoklem. Kostkovaný Poirot za to dostal pořádnou nakládačku a Bára si raději nechala ruce svázat bez sebemenšího náznaku odporu, aby jí také někdo nějakou neubalil. Pak je hnali svižným krokem s legií kupředu.

Kostkovaný Poirot se tvářil jako sedm čertů. Trochu kulhal, v kníru mu zasychala krev, která se mu po jedné ráně pěští spustila z nosu, a natékalo mu oko. Přesto se nezdálo, že by měl strach nebo že by svým šrámům věnoval sebemenší pozornost. Sršel z něj vztek a Bára si byla jistá, že jakmile by se mu podařilo uvolnit pouta, byl by schoopen nejbližšího legionáře uskrtit holýma rukama. Legionáři to tušili také, proto ho nespouštěli z očí a meče měli pro všechny případy tasené.

Bára poslušně hopkala směrem, kterým chtěli, aby se ubírala, a snažila se na sebe vůbec neupozorňovat. Nejraději by se proměnila v myšičku a zmizela v nejbližším trsu trávy. Na druhou stranu, pohled na římskou legii byl sám o sobě vzrušující, ona prostě budila úctu a obdiv. Chlapi v blyštivé zbroji museli mít obrovskou sílu, protože, a to Báru naprosto fascinovalo, nejen že pochodovali takovou rychlostí, že Bára musela občas popoběhnout, aby jim stačila, ale také kromě zbroje, štítu a zbraní nesl každý na tyči přes jedno rameno zavěšená zavazadla – různé pytle a vaky, kotlíky, ženijní lopatky a podobně – a přes druhé rameno kůl. Normální, nefalšovaný, do špičky přitesaný kůl. Jako by tu pochodovala legie dřevorubců. Ti chlapi museli vláčet tak třicet, čtyřicet kilo, a přitom si vykračovali, jako by nesli jen nějaký chlebníček. Někteří legionáři toho ale netáhli tolik. Byli bez zavazadel a bez kůlů a ti, kteří přivlekli kostkovaného Poirota a Báru, byli dokonce i bez štítů. Zdálo se, že tahle část legionářů je vyčleněná na to, aby neustále slídila po okolních lesích, jestli na legii náhodou někde nečíhá nepřítel.

A aby se legionářům lépe pochodovalo, tak si do kroku recitovali básničky. Nezpívali si. Recitovali. Bára nerozuměla všem slovům, ale tolik pochopila, že si recitují tu básničku, no, spíš báseň, protože byla dlouhá a tak vznešeně psaná, báseň, kterou ona předcítala v Pompejích Gaiovi Lolliovi, báseň o hrdinovi Aeneovi, který uprchl z Tróje a dostal se až do Latia, což je kraj, kde později Romulus a Remus založili Řím. Musela se kvůli tomu učit *hexametry*, protože latinské verše se nerýmují, ale mají zvláštní rytmus, jako kdyby byl řádek rozdělený do šesti dvoudobých taktů a každý takt mohl obsahovat buď dvě čtvrtéové, nebo jednu čtvrtéovou a dvě osminové noty, prostě *tá tá* nebo *tá tata*. Mohlo se to libovolně střídat, jen na konci muselo být buď *tá tata tátá*, nebo *tá tata táta*. Těm posledním dvěma taktům říkal Gaius Lollius *hérojská klauzule*, tedy hrdinský závěr, i když v tom verši zrovna nic hrdinského nebylo. Když se

Bára chtěla ty hexametry naučit opravdu pěkně přednášet, chodila po zahradě a říkala si je do kroku. Jako teď legionáři.

Možná, zasnila se Bára, možná nejsme daleko od Pompejí a možná jsem ve stejné nebo hodně podobné době, jako když jsem se dostala k Lolliům. Třeba Pompeje najdu a zase se uvidím s Rufem a Talpou a Bastethotep, které se tady říká Syrinx, a s Gaiem Lolliem... Jenže kdybych byla někde v Itálii, tak bych musela umět latinsky jako rodilá Římanka, a to neumím, uvědomila si.

Nebo se porouchal atlas a už mě ty řeči neučí.

A jestli se porouchal v tomhle, tak kdo ví, v čem ještě, přeběhl jí mrazík po zádech.

Slunce se už začínalo klonit k západu, když dopochodovali na místo, kde se údolí rozšiřovalo v travnatou rovinu.

Najednou začaly vzduchem svištět povely a Bára s úžasem zírala, co se to děje. Šupinatý had se rozpadl, na trávě v okamžiku vzniklo několik hromad zavazadel, štítů a kopí, kteréžto hromady hlídala část legionářů, zatímco ostatní se se svými kůly rozeběhli po louce, kde byl vykolíkován obrovský čtverec. Vypadalo to, že každý legionář naprosto přesně ví, kde je jeho místo, a v okamžiku začali všichni hloubit příkop a vztyčovat kolovou hradbu.

Bára byla přesvědčená, že to netrvalo ani hodinu, a na břehu řeky stála pevnost. Legionáři ještě chvíli běhali dovnitř a ven a pak si Bára všimla, že ty hromady zavazadel a štítů zmizely, legionáři je odnosili jako mravenci drobků z buchy, a už ji i kostkovaného Poirota někdo hnál dovnitř palisády, kde legionáři zvládli postavit i stany, pěkně vyřádkované, žádný chaos, jako by tu měli čtverečkový papír. No, něco na ten způsob tu asi opravdu bylo, protože po táboře pobíhalo pár mužů a vytahovalo ze země poměrně velké kolíky, které pravděpodobně vytyčovaly místa pro stany. Celé opevněné prostranství bylo rozděleno na čtyři části dvěma navzájem se křížícími cestami a zhruba uprostřed stál velký barevný stan, což, jak vzápětí Bára zjistila, nebylo cirkusové šapitó, ale sídlilo tu velení legie. A sem teď Báru a kostkovaného Poirota vedli.

Před Herenniovými zraky kostkovaného Poirota pro jistotu ještě trochu zkopali, aby pochopil, že je situace opravdu vážná. Zdálo se, že ho to utvrdilo v rozhodnutí pozabíjet co nejvíce Římanů, jakmile se mu naskytne příležitost, a že tu příležitost bude velmi aktivně hledat.

„Blablabla, Wirogale!“ nařídil Gaius Herennius muži, který stál po jeho boku. Wirogalos kývl.

„Kdo jste?“ zeptal se Gaius Herennius.

„Kdo jste?“ přeložil Wirogalos a Bára zastříhala ušima.

Zajatec neodpovídal a Bára neviděla jediný důvod, proč by se neměla řídit jeho příkladem.

„Kdo vás blabla?“ položil další otázku Gaius Herennius.

„Kdo vás poslal?“ přeložil opět Wirogalos a muž stále zarytě mlčel. Báře se rozbušilo srdce. Té řeči, do které Wirogalos překládal latinu, totiž rozuměla. Rozuměla jí dokonce tak, že vnímala cizí přízvuk. Jako kdyby... Ano, jako kdyby třeba oba, ona i Wirogalos, mluvili česky, ale Wirogalos byl Moravák. Bára měla hrozně ráda jeden staříčkový seriál, jmenovalo se to *Slovácko sa nesúdí*. Tam se mluvilo česky, ale nářečím. Krásným, roztočilým nářečím z moravských lidových písniček. Sem tam bylo nějaké slovo jiné, něco se jinak vyslovilo, ale i tak Bára rozuměla. S Wirogalem to měla úplně stejně. Zatímco Římanům rozuměla jen něco. Takže, došlo jí, tady nejsem za Římanku. Tady jsem to, co ten zajatec. Asi.

„Jak se jmenuješ?“ udeřil Herennius na kostkovaného Poirota a Wirogalos to přeložil.

Kostkovaný Poirot se jen ušklíbl.

„Neprozradím ti svoje jméno, aby ho nezneuctil dotyk tvého zradou prohnitého jazyka,“ ujistil Wirogala a Wirogalovi na čele naběhla vzteky žíla.

„Blablabla!“ nařídil Wirogalovi Herennius, když se tlumočník neměl k překladu.

„Neřekne své jméno blabla bla, bla blabla jeho král blabla.“

Bára nejenže nerozuměla v latině všemu, navíc jak Herennius, tak Wirogalos leckterá slova vyslovovali podle ní nějak zkomoleně, ale i z toho, co zachytila, pochopila, že tlumočník Herenniovi zajatcova slova nepřekládá doslova. Nebo, přesněji řečeno, že si něco vymýšlí, protože o králi se kostkovaný Poirot vůbec nezmínil.

„Hm,“ udělal Herennius a chvíli si zajatce mlčky prohlížel. Pak se zadíval na Báru a v té se scvrkla dušička do velikosti sterilovaného hrášku.

„Kdo jsi ty?“ zeptal se.

„Kdo jsi?“ překládal Wirogalos.

Záložní krizový program právě vyplivl řešení. Bára mlčky poulila oči střídavě na Herennia a Wirogala a mlčela jako zařezaná.

„Jak se jmenuješ?“

